

РЕШЕНИЕ

№ 11714

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 179 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г. ИВ. КРАТУНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА ЕМ. Д.А
като разглежда докладваното от Г. ИВ. КРАТУНКОВА Гражданско дело № 20231110107444 по описа за 2023 година

Ищецът ФИРМА е предявил срещу ответника ФИРМА осъдителен иск с правно основание чл. 411 КЗ за осъждане на ответника да заплати сумата от **2187,40лв.** представляваща заплатено регресно вземане по щета ..., **с включени 25 лв.** ликвидационни разходи. Претендира разноски.

Ищецът твърди, че във връзка с реализирано на 26.10.2022 г. в гр. Варна, на ул. „Тролейна“ автобус с рег. № ... при извършване на маневра на заден ход удря намиращия се зад него автобус с рег. № ..., като при произшествието са нанесени щети. Отражено е, че към датата на настъпване на описаното застрахователно събитие управляваното от виновния водач МПС е било застраховано при ответника по застраховка Гражданска отговорност. Заявява, че е поканил ответника да заплати претендираната сума, но последният е отказал да стори това, с което обосновава и интереса си от воденето на настоящия процес.

В законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 ГПК, ответникът ФИРМА дава становище за неоснователност и недоказаност на предявения иск. Оспорен е механизмът на настъпване на процесното ПТП. Твърди, че е налице изключението посочено в чл. 477, ал.3 КЗ доколкото и двете МПС-та принадлежат на един и същи собственик. Допълнително предявеният иск е оспорен по размер. Претендира разноски.

С определение № 13197 от 07.04.2023 г. на основание чл. 213 ГПК, съдът е присъединил към настоящото производство гр.д. 8903/2023 г., което е образувано по искова молба на ФИРМА срещу ФИРМА, с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 411 КЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **597,00 лева**, представляващо регресно вземане във връзка с допълнително изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско стандарт“ по щета № ..., ведно със законната лихва върху сумата, считано от дата на предявяване на исковата молба – 20.02.2023 г. до окончателно изплащане на вземането.

В исковата молба, въз основа на която първоначално е било образувано гр.д. 8903/2023 г. */присъединено впоследствие към настоящото/* ищецът е изложил твърдения, че за МПС – автобус, с рег. № ... е било налично застрахователно правоотношение по застраховка „Б. Каско Стандарт“ с полица с № ... с валидност от 04.07.2022 г. до 03.07.2023 г., по която за случило се на 26.10.2022 г. в гр. Варна, на ул. „Тролейна“ ПТП - автобус с рег. № ... при извършване на маневра на „заден ход“ удря намиращият се зад него автобус с

рег. № ..., при което за застрахованото при ищеца ППС са възникнали щети, а именно: увредени са челно стъкло, рамо чистачка и облицовка предна броня. Излага се още, че за случилото се е била образувана щета при ищеца с № 50-04000- 04247/22/ 26.10.2022 г., по която с банково нареждане от 21.11.2022г, е било платено за увреденото МПС обезщетение в размер на общо 2162.40 лева в полза на застрахованото дружество „П.Х.“ ООД. Излага се, че по нова молба на застрахования и по фактура и извършена нова калкулация с доклад по щетата ищецът е платил и още една сума към определеното обезщетение в размер на **597,00 лв.** на 14.12.2022 г. Излага се, че към датата на случилото виновният водач на МПС - автобус с рег. № ..., е имало сключена с ответника застраховка „Гражданска отговорност“ със срок на валидност от 09.07.2022 г. до 08.07.2023 г. и с изплащането на застрахователното обезщетение се твърди, че ищецът на основание чл. 411 от КЗ е встъпил в правата на застрахования и е предявило претенцията си срещу ответника за доплатеното обезщетение в размер на 597,00 лв. с регресна покана, връчена на 17.01.2023г. Няма плащане на заявената претенция, поради което е сезиран съда с иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца на основание чл. 411 от Кодекса за застраховане във връзка с чл. 45 от ЗЗД сумата от 597,00 лв., ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на предявяване на исковата молба – 20.02.2023 г. до окончателното плащане. Претендират се разноски и се ангажират доказателства.

В законоустановения едномесечен срок по реда на чл.131 ГПК такъв е постъпил, с който искът се оспорва досежно механизма на възникване на процесното ПТП, както и вината за случилото се на водача, застрахован по ГО към ответника. Излага се, че и двата, участвалите в ПТП автобуса, са собствени на едно и също лице – „П.Х.“ ООД, поради което съгласно чл. 477, ал.3 от КЗ собственикът на пострадалото МПС не е увредено такова по смисъла на цитираната разпоредба. Искът се оспорва и по размер като същият следва да бъде определен по правилата на чл.386, ал.2 от КЗ. Оспорва се и искът за лихва като се ангажират доказателства, се желае решение в този смисъл с присъждане на разноски.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл. 411 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност, до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

За уважаване на предявения иск **в тежест на ищцовата страна** е да докаже: наличието на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца, като застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ; за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата - чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, т.е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; към момента на настъпване на ПТП между делинквента и ответника да е съществувало действително правоотношение по застраховка “Гражданска отговорност”. В тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже погасяване на дълга чрез плащане.

По делото не е спорно, че автобус с рег. № ... е застрахован при ответника по застраховка Гражданска отговорност; че автобус с рег. № ... е застрахован при ищеца по застраховка Автокаска, както и че ищецът е изплатил на собственика на увредения автомобил сума в претендирания размер.

За установяване механизма на ПТП по делото са представени писмени доказателства – протокол за ПТП /л.72/, видно от който ПТП е настъпило на 26.10.2022 г. г. в 06:40 часа в град Варна на ул. „Тролейна“ между автобус с рег. № ..., управляван от В. Л. и автобус с рег. № ..., управляван от Н. В.. В протокола е посочено, че виновен за настъпване на ПТП е водачът на автобус с рег. № ..., т.е. В. Л.. Протоколът за ПТП е подписан от двамата водачи, като подписите не се оспорват в настоящото производство.

По делото е разпитан по делегация от РС Русе водачът на автобус с рег. № ... – Н. В. Н.. Свидетелката разказва, че е управлявала автобус с рег. № На 26.10.2022 г. отишла на работа, на паркинга били паркирани три автобуса, като този, който управлявала тя бил последен. Качила се да го запали, след което слязла да изпуши една цигара. Колегата пред нея решил да направи маневра назад и ударил нейния автобус. По време на удара тя била отстрани на автобуса, до шофьорската врата. По време на ПТП нейния автобус */т.е. този, който тя е управлявала/* не е бил в движение. Относно вината между водачите нямало спор. Предявен ѝ е и протоколът от ПТП, като свидетелката е потвърдила, че подписът в дясно е положен от нея.

От събрания по делото доказателствен материал, заключението на вещото лице, показанията на разпитания свидетел, съдът извежда следния механизъм на настъпване на процесното ПТП: на 26.10.2022 г. в град Варна на паркинг на ул. „Тролейна“ са били паркирани автобус Ван Хол с рег.№ ..., а зад него - автобус Ван Хол с рег.№ При потегляне с маневра на заден ход водачът на автобус Ван Хол с рег.№ ..., не съобразява находящия се зад него автобус Ван Хол с рег.№ ... и със задната си габаритна част реализира удар в предната му габаритна част. Настъпва пътнотранспортно произшествие с материални щети по двата автобуса, които за автобус Ван Хол с рег.№ ... са в задната габаритна част (заден капак и задна броня), а за автобус Ван Хол с рег.№ ... - в предната габаритна част (предна броня, челно стъкло, рамо на лява чистачка). Този механизъм на произшествието намира опора в изготвеното по делото заключение по допуснатата съдебно-автотехническа експертиза, което съдът кредитира като пълно, мотивирано и изготвено от лице, притежаващо нужния опит и професионална квалификация, в показанията на разпитания по делото свидетел и в приобщените писмени доказателства. В заключението вещото лице е посочило също така, че от техническа гледна точка причината за настъпилото на 26.10.2022 г. произшествие има субективен характер, а именно действията от страна на водача на автобус Ван Хол с рег.№ ... - последният с органите за управление - кормилна, горивна и спирачна уредба, при предприетата маневра за движение на заден ход на паркинга, находящ се на ул. „Тролейна“ в град Варна, не е съобразил габаритите на автобуса и находящия се зад него паркиран автобус Ван Хол с рег.№ ... и е допуснал настъпването на удар между двата автобуса. Така изложеното се споделя напълно от настоящия съдебен състав, поради което и съдът достига до извода, че поведението на водача на автобус Ван Хол с рег.№ ... е станало причина за настъпване на процесното ПТП, доколкото същият при предприемането на маневрата не се е съобразил с положението на паркирания зад него автобус Ван Хол с рег.№

Експертът е посочил, че настъпилите вреди по отношение на автобус Ван Хол с рег. № ..., се намират в причинно-следствена връзка с механизма на ПТП. Съгласно заключението към дата на ПТП размерът на щетите по средни пазарни цени възлиза на сумата от **2174 лева**. Към тази сума следва да се прибави и сумата от 25 лв. за обичайните разноски за ликвидиране на щетата. Посочената от вещото лице стойност на база средни пазарни цени предполага съобразяване на цените на всички икономически субекти, поради което именно тази стойност съдът приема като обективен критерий за действително причинените вреди. **С оглед изложеното съдът достига до извода, че на ищеца следва да се присъди сумата от 2 199 лева.**

Последният спорен между страните въпрос е дали застрахователят по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ отговаря за вредите, които водач на автомобил, който е собственост на едно юридическо лице, е причинил на друг автомобил, който е собственост на същото юридическо лице. По този въпрос съдът намира следното: съгласно чл. 477, ал. 1 КЗ обект на застраховане по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата. Алинея

втора на същия член изброява кои лица са застраховани по този договор. Това са собственикът, ползвателят и държателят на моторното превозно средство, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което извършва фактически действия по управлението или ползването на моторното превозно средство на законно основание. Т.е. застрахователят по застраховка гражданска отговорност отговаря за неправомерните действия на всички изброени в алинея втора лица и всяко от тях може да има качеството „застрахован“, въпреки че договорът за застраховка е сключен само с едно лице – в случая „П.Х.“ ООД, в качеството му на собственик на автомобила. За яснота е необходимо да се направи разграничение между двете понятия: „застраховащ“, т.е. лицето, което сключва договора за застраховка, и „застрахован“, т.е. лицето, чийто действия могат да осъществят съответния застрахователен риск. За трети лица по алинея първа се смятат всички увредени лица с изключение на лицето, което отговаря за причинените вреди – така алинея трета на същия член. За да се отговори правилно на въпроса дали собственикът на увредения автомобил е такова трето лице, в хипотезата, в която същият е собственик и на увреждащия автомобил, трябва да се отговори на въпроса дали това лице отговаря за причинените вреди. В тази връзка съдът съобрази и разпоредбата на чл. 494 КЗ, която урежда изключенията от застрахователното покритие, при наличието на които застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ не заплаща обезщетение.

Изключени са вредите, причинени от виновния водач на моторното превозно средство – така т. 1. Т.е. отново законодателят поставя разграничение между собственика на автомобила и виновния водач, като дава ясно уточнение, че двете качества може да не се съвместяват в едно и също лице. Подобно разграничение се среща и в текста на чл. 493, ал. 1 КЗ, която казва, че застрахованият отговаря за причинените на трети лица, вреди вследствие на притежаването или използването на моторно превозно средство. Отново се достига до извода, че не само чрез притежаването на собствено моторно превозно средство, но и чрез използването на чуждо такова, застрахованият може да извърши действия, които да осъществят застрахователния риск.

Като съобрази всички тези разпоредби в тяхната систематическа взаимовръзка, съдът достига до извода, че обект на застраховане по този тип застраховки, са действията на водача, управлявал съответното моторно превозно средство, чийто действия са станали причина за възникване на неговата гражданска отговорност, а не собственикът на това превозно средство. Този извод не нарушава разпоредбата на чл. 493, ал. 1, т. 2 КЗ, тъй като в конкретния случай безсъмнено е доказано, че виновният водач не е собственик на нито едното от двете процесни МПС, т.е. за него те представляват „чуждо имущество“. В подкрепа на този извод са и указанията, дадени с Тълкувателно решение № 1 от 23.12.2015 г. на ВКС по т. д. № 1/2014 г., ОСТК, като в т. 8 от същото е прието, че собственикът на превозно средство, сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, е трето лице по смисъла на чл. 257, ал. 3 от КЗ (отм.), който е аналогичен на чл. 477, ал. 3 от сега действащия КЗ и е легитимиран да предяви иск срещу застрахователя по същата застраховка за причинените му вреди при управление на собственото му моторно-превозно средство от друго лице. Т.е. собственикът на един автомобил може да претендира обезщетение от застраховател по застраховка Гражданска отговорност за причинените върху неговия автомобил вреди от трето лице именно защото действията на това трето лице, а не конкретният автомобил, са обект на застрахователно покритие.

При горната констатация, съдът счита, че макар „П.Х.“ ООД да е собственик и на двата автомобила, то застрахователят по застраховка Гражданска отговорност би отговарял за причинени на който и да било от тях вреди. В този смисъл доколкото съгласно чл. 411, ал. 1 КЗ застрахователят по имуществената застраховка встъпва в тези права, в настоящия случай ответникът е материално легитимиран да отговаря за причинените вреди на автобус с рег. №

С оглед всичко гореизложено, съдът достига до извода, че на ищеца следва да се

присъди сумата от **2 199,00 лева**, ведно със законната лихва, считано от дата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане, като за горницата над този размер подлежи на отхвърляне.

По разноските:

При този изход на спора и двете страни имат право на разноски.

Ищецът претендира разноски и представя доказателства за сторени такива, както следва: **87,50 лева** за държавна такса; **50,00 лева** за държавна такса /заплатена по гр.д. 8903/2023 г., присъединено впоследствие към настоящото/ ; **300,00 лева** за експертиза; **50,00 лева** депозит за свидетел; **622,48 лева** с вкл. ДДС за адвокатско възнаграждение и **480,00 лв.** с вкл. ДДС също за адвокатско възнаграждение /по гр.д. 8903/2023 г., присъединено впоследствие към настоящото/. Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за основателно и счита, че следва да редуцира до 700 лева, с оглед фактическата и правна сложност на делото и броя проведени о.с.з. Съобразно уважената част и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски в общ размер на **937,84 лева**.

Ответникът претендира разноски както следва: **200 лева** депозит за експертиза; 50 лева депозит за свидетел и юрисконсултско възнаграждение, което съдът с оглед фактическата и правна сложност на делото и броя проведени о.с.з. определя в размер на **100,00 лева**. На ответника не следва да се присъждат разноски за депозит за свидетел, доколкото последният е бил заличен като такъв по делото. С оглед отхвърлената част и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника следва да се присъдят разноски в общ размер на **63,07 лева**.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ФИРМА, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление ..., да заплати на **ФИРМА, ЕИК ...**, със седалище и адрес на управление ..., представлявано от ..., на основание чл. 411 КЗ, сумата от **2 199 лв.**, представляваща регресно вземане във връзка с изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско Стандарт“ по щета ..., ведно със законната лихва, считано от дата на предявяване на исковата молба до окончателно изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над **2 199, 00 лева** до пълния предявен размер от 2 784,40 лева /сбор от 2162,40 лева – първоначално изплатено застрахователно обезщетение, 25,00 ликвидационни разноски и 597,00 лева допълнително изплатено застрахователно обезщетение/, като неоснователен.

ОСЪЖДА ФИРМА, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление ..., да заплати на **ФИРМА, ЕИК ...**, със седалище и адрес на управление ..., представлявано от ..., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **937,84 лева** – разноски по делото.

ОСЪЖДА „ФИРМА, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление ..., представлявано от ..., да заплати на **ФИРМА, ЕИК 121130788**, със седалище и адрес на управление ..., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **63,07 лева** – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____